

«长青»

Изложба савремене уметности Удружења ликовних уметника Србије 4–30. новембар 2023. Културни центар Србије „Иво Андрић” у Пекингу

Програм је реализован уз подршку
Министарства културе Републике
Србије

Културни центар Србије
„Иво Андрић” у Пекингу

„Evergreen”

„Evergreen” је изложба синтетичког карактера чији је циљ да представи и приближи један поглед на рад чланова Удружења ликовних уметника Србије (УЛУС), као најбројнијег удружења уметника на Балкану, јавности у Кини, једној од најмногољуднијих земаља на планети. Међутим, много битнији од самих размера уметничког удружења односно државе, за сагледавање јаке основе за репрезентативни карактер ове изложбе, јесу снага и отпорност као узроци дугорочног постојања и одржање УЛУС-а. Карактер и интегритет УЛУС је стекао непрестаном борбом за задовољење потреба и услова уметничког рада и егзистенције, уз помоћ велике и разнолике пангенерацијске уметничке заједнице и у оквиру ње. Ово је посебно дошло до изражаја након промена управе Удружења 2019. године¹.

УЛУС је специфично институционално поље кроз које историја и савременост зраче осећајем друштвене солидарности, мањег или већег интензитета, а који се дистрибуира кроз „класификације, логичке операције и водеће метафоре [које] појединцу даје друштво”². „Evergreen” је, у значењу вичитог зеленила, таква метафора. Изложба указује на то да је, без обзира на промене, УЛУС успео да прилагоди услове суживота и опстанка и да смањи ентропију својствену сваком другом, па и свету уметности у Србији. У витални ДНК УЛУС-а уписана је историја прихватања и одбијања, сећања и заборављања, уметничких појава и тенденција у односу на актуелне конвенције и њихово успостављање односа према колективној матрици друштвених околности, мишљења и претпоставки. Историја УЛУС-а је историја дугог трајања, а истовремено и егзистенција ретроспективног и проспективног погледа који у себи крију упитаност о побољшању свих услова, о промени начина на који се разумеју и тумаче и уметност и догађаји, о разлици између ликовних и визуелних уметности.

Са друге стране, нова управа УЛУС-а усмерава заједништво и тако да оставља места за догађаје и појаве који нису у историјској корелацији³ и дозвољава им да *ad infinitum* манифестују савременост на спекулативан начин. Осим што је инспиративна и дуготрајна, визија УЛУС-а је и довољно актуелна да изнова мобилише уметнице и уметнике, те проширује капацитет за ширење релевантних информација у вези са новим уметничким појавама и тенденцијама. Моћ његовог обнављања истрајава упркос динамичном односу индивидуа и друштва, неминовним преиспитивањима, променљивим финансијским одредницама, борбама, те су све то разлози више за изложбу „Evergreen”.

Уметнице и уметници који учествују у изложби „Evergreen” бирани су кроз три оптике. Прва је да заступају разнолике секције УЛУС-а, а друга оптика која их је квалификовала јесте да су углавном лауреати УЛУС-ових награда. Напокон, и овде су, као што је то био случај од самог прогресивног историјског почетка УЛУС-а, уметнице равноправно укључене. Уметнички радови су изабрани као део обновљиве целине са којом су у корелацији, али и тако да се у њима ишчитају разнолике формално-концептуалне манифестације генерално заступљене у оквиру новог УЛУС-а: поетика као начин на који се кроз визуелне уметности прича прича, политика као вид производње микро и макро друштвености, ликовност као начин и приступ обради форме, експерименталност која отвара пут ка иновацији. Међу одабраним радовима издвајају се три групе, које се међусобно прожимају кроз изложбени простор.

Прва је група фигуративних радова. „TIME WARRIOR” **Владимира Милановића**, представника графичке секције УЛУС-а, дигитални је колаж који настаје апропријацијом и комбиновањем представа из многих битака. Милановићеву представу нове, чини се и финалне битке одликује изразита театралност остварена комбиновањем епоха и стилова. Захваљујући Милановићевом уметничком поступку, удружене историјске битке добијају на снази и постају реактуелизоване. Хиперреалистичне кинетичке скулптуре **Ненада Гајића** одликује мајсторство у третирању сваког детаља. „Заувек сам” заправо је *Homo floresiensis*, остарели предак људске врсте у размери 1:3, згрчен на земљи док узнемирено стеже камен, као алатку или оружје, и лежи с грчем на лицу, дискретно дишући у дубоком сну. Он симболизује и анксиозност и рањивост и борбу за голи опстанак, толико актуелну и данас. Само наизглед на трагу комбинације историјског интимизма, поетског реализма и пејзажног сликарства јесте „The Boy Who Burned With Desire” **Бојана Радојчића**. Међутим, он остварује обрт тако што интимни моменат смешта у незаштићен природни простор реализован као монументални цртеж интензивног духовног и климатског тренутка. Без палете и монохроматски утишано, Радојчић дискретно указује на однос детета и природе и оставља нас са питањем да ли ће дете сагорети од жеље или ће му бити омогућен стадијум зрелости. Исход интимности изложене у природи изненада постаје мистерија.

¹ „Нови УЛУС” је синтагма која означава промене које су се десиле у УЛУС-у и смену генерација и уопште мишљења и пракси у вези са вођењем овог удружења. У тим процесима нарочито су се истакли: Вахида Рамуџић, Данило Прњат, Марија Каузларић, Владан Јеремић, Милица Ружичић, Милена Путник, Кристина Ристић, Милица Лапчевић, Војислав Клачар и многи други.

² Mary Douglas, *How Institutions Think*, 1986. (Мери Даглас, Како институције мисле, прев. Јелена Стакић, 2001)

³ Quentin Meillassoux, *After Finitude: An Essay on the Necessity of Contingency*, 2008.

Друга група радова бави се успостављањем односа између различитих окружења. **Зоран Насковски**, уметник чија се инсталација *War Frames* 2007. године нашла и у главној поставци Бијенала уметности у Венецији и чији се видео-рад „Смрт у Даласу” приказивао у многобројним светским музејима, овде је заступљен фотографијом ситуације из париског Музеја Орсеј. Само је на први поглед у фокусу фотографије „Рад није битан” чувена и монументална слика француског сликара Гистава Курбеа „Сликар ов атеље” (1855), којом Курбе поставља питање улоге уметника у друштву и свету у којем живи. Настављајући тамо где Курбеова представа престаје, Насковски проширује кадар тако што у њега укључује представе мање или више заинтересоване публике као незваничног чувара јавног сећања. Кроз репетативност реченице „Рад није битан”, Насковски ствара уверење о томе да апсолутно бивствовање уметничког дела, изван услова његовог настанка и рецепције, није могуће. Онолико колико Насковски успоставља однос између уметничког дела и окружења толико **Сања Анђелковић** нивелише уметничке жанрове у смислу да је њен видео-рад замишљен да постоји и у комбинацији са хорским перформансом. Анђелковић ствара у домену спекулативне фикције уз помоћ интердисциплинарног приступа. Овде приказан рад „Погледај у ! Ја нисам крошња – ја сам гласник” у исту реалност измешта и православне појце и биосферу, на тај начин комбинујући традицију са природом. Такође је на трагу одступања од антропоцентричности и **Владимир Бјеличић**, лауреат УЛУС-ове награде на Пролећној изложби 2020. године. Он је овде представљен документацијом перформативног предавања „Разоткривена природа или Приче о биљкама и радницима” у којем успоставља и артикулише однос флоре и фауне са правима радника у клими не-рада и пострада. И код Анђелковић и код Бјеличића реч је о комбинацији истраживачких покушаја рационалног карактера са уметничким инстинктом.

Фокус треће групе радова је на дестабилизацији једнодимензионалног односа и значења, а изван унапред дефинисаних образаца и форми. Цртеж „Евергрин” **Владимира Милановића**, за ову изложбу произведен у зеленим тоновима, настаје акумулацијом индиго папира које је користио раније у раду приликом увећавања и преношења цртежа. Овде је он укључен као симбол УЛУС-ове слојевитости која тражи ауторефлексију. Један индиго папир је један слој и један ниво значења, с тим што се преклапањем слојева стварају нова значења. УЛУС је заснован на претпоставци да је аутономија у виду радикалног индивидуализма илузија и да је колектив место система вредности заснованог на припадању, солидарности и равноправности. **Лана Васиљевић**, уметница награђена у оквиру скулпторске секције УЛУС-а, својим објектима репрезентује мноштво. Она неутралише и редифинише тј. ахроматски просветљује и употребом белих тонова реформулише интерпретацију малих предмета са личном историјом. **Ана Вујовић** концептуално истражује семиотичке потенцијале и могућности за манипулацију фолклорним формама и елементима националне културне баштине на начин који их приближава савременом уметничком изразу. **Ивана Смиљанић**, истакнута и награђивана уметница, катализаторка феминистичких унутрашњих и спољашњих динамика, довољно је отпорна на затечене деструктивне обрасце и способна да их превреднује. Она је увек лична и увек у мисији да створи поље видљивости за женску борбу, било да је у питању насиље, рад у домаћинству или телесна болест као што је то у видео-перформансу „ANTHURIUM ANDREANUM”. У овом случају, Ивана Смиљанић директно указује на ентропију и са њом се суочава хладно. То ради тако што одступа у декоративни гест који упркос посеченом цвећу, као симболу смрти, привремено ствара виталну формално-концептуалну целину.

УЛУС-ов „Evergreen” је попут холобионта⁴, скуп различитих комбинација домаћина и оних врста које живе у њему или око њега. У већини радова и даље стоји човек у центру (Милановић, Гајић, Радојчић) али тако да се преиспитују његове границе наспрам времена, окружења, наслеђених образаца. На изложби је заступљен и искорак од антропоцентричности, извесно отварање са циљем обновљивости (Сања Анђелковић, Владимир Бјеличић, Ана Вујовић). Може се рећи да сваки уметник и уметница представљају бионт и да доприносе симбиози као извору еволутивне иновације, а самим тим и дугорочном одржању УЛУС-овог друштвено-политичког уметнички оријентисаног окружења, важног исто колико и само удружење.

Маја Ћирић, кустоскиња

УЛУС – Удружење ликовних уметника Србије

Оснивано 1919. године са циљем да се унапреди социјални положај уметника у Краљевини Срба, Хрвата и Словенаца, како би уметност била препозната као незамењив ресурс у обликовању јавног мишња. Други, важан део активности Удружења био је и остао усмерен ка промоцији актуелне уметничке праксе, те организовању националних и интернационалних изложби.

Уметнички павиљон „Цвијета Зузорић”

Чланство: 2.800 чланова и чланица организованих у четири секције – сликарској, вајарској, графичкој и проширени медији. Свака секција има свој одбор и своје надлежности.

Самостални уметници: 550 (самостални уметник представља правни статус у којем држава Србија покрива уметницима здравствено осигурање као и допринос за пензију).

Простори УЛУС-а:
1. **Уметнички павиљон „Цвијета Зузорић”** се налази у историјском делу Београда, у парку на Калемегданској тврђави. Ово је први галеријски простор у српској средини, подигнут искључиво за потребе организације уметничких догађаја. Имајући у виду излагачку традицију дужу од деведесет година, Уметнички павиљон „Цвијета Зузорић” ужива углед репрезентативног галеријског простора на националном и регионалном нивоу.
2. **Галерија УЛУС** је у прошлости мењала више локација, а од 1989. се налази у самом срцу Београда, у пешачкој зони, на адреси Кнез Михаилова 37. УЛУС је у овом простору организатор великог броја групних и самосталних изложби актуелне уметничке продукције у домену визуелних уметности. Галеријски програм уређује Уметнички савет УЛУС-а, на основу јавног конкурса који се расписује на годишњем нивоу. У овом реномираном изложбеном простору излажу најзначајнији уметници и уметнице из земље и региона.
3. **Галерија СЛУЈ**, основана почетком деведесетих година 20. века, налази се на другом спрату палате АНКЕР на Терезијама бр. 26, у просторијама уметничког удружења СЛУЈ – Савеза удружења ликовних уметника Југославије, основаног 1946. године. Сва три простора којима УЛУС располаже налазе се у старом центру Београда, српске престонице.

Мисија: Подршка и промовисање развоја ликовних и визуелних уметности.
Традиционалне манифестације: Прве године постојања Уметничког павиљона установљене су две велике колективне изложбе, чија се традиција и данас наставља. *Пролећна изложба* је представљала дела југословенских уметника, а *Јесења изложба дела* београдских уметника. Иако су ове изложбе временом мењале своју концепцију, до данашњих дана обе манифестације чувају углед најважнијих изложбених догађаја на културној мапи Београда и одржавају ауторитет најстаријих изложби на овим просторима. УЛУС-ов програм испуњава преко 20 самосталних и 10 великих колективних изложби годишње, које укључују и изложбе секција, Бијенале младих као и богат дебатни програм.
Финансирање: Град Београд, Министарство културе Републике Србије и други фондови; пројектно финансирање, донације и чланарине.
Циљеви: Побољшање друштвеног положаја визуелних уметника и подизање нивоа и видљивости уметничке продукције.
Партнери: Сарадња са разним локалним и међународним партнерима, организацијама и институцијама.

Управљање: Дефинисано је Статутом УЛУС-а.
Органи и тела: Управни одбор, Надзорни одбор, Уметнички савет, Суд части и Статутарна комисија.
Принципи и вредности: Солидарност, родна и класна равноправност, подршка квалитетној и рецентној уметничкој продукцији. У првобитном правилнику УЛУС-а, пре 100 година, циљ удружења је био да развија класну свест и братску солидарност међу ликовним уметницима, залажући се за заштиту њихових духовних и материјалних интереса и промоцију уметности широм земље. Овај принцип остаје и данас водећа снага у текућим напорима да се унапреди положај уметности и уметника.

Изложба: „Evergreen”
Културни центар Србије „Иво Андрић” у Пекингу, Народна Република Кина
4–30. новембар 2023. године
Уметнице и уметници: Сања Анђелковић, Владимир Бјеличић, Лана Васиљевић, Ана Вујовић, Ненад Гајић, Владимир Милановић, Зоран Насковски, Бојан Радојчић, Ивана Смиљанић
Кустоскиња: Маја Ћирић
Иницијатори и координатори пројекта: Милица Ружичић и Владан Јеремић
Издавач: Удружење ликовних уметника Србије – УЛУС
За издавача: Војислав Клачар
Управни одбор УЛУС-а: Војислав Клачар (председник), Милена Путник, Милица Ружичић, Владан Јеремић, Миодраг Роган, Јован Јовић, Вахида Рамуџић, Марија Каузларић
Уметнички савет УЛУС-а: Маја Симић (председница), Данило Прњат, Даниела Фулгоси, Ивана Милев, Исидора Фићковић, Марија Шавија, Дане Стојановић, Даниел Глид
Лектура српског текста: Виолета Стојменовић
Превод на кинески језик: Немања Јовановић
Дизајн: шкарт
Штампа: Standard 2, Београд 2023.
Тираж верзије на српском: 400
Тираж верзије на кинеском: 800
Подршка: Министарство културе Републике Србије
ISBN: ISBN 978-86-6307-148-3

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

73/76*20*(497.11)(083.824)

EVERGREEN : Изложба савремене уметности Удружења ликовних уметника Србије : [Уметнице и уметници: Сања Анђелковић, Владимир Бјеличић, Лана Васиљевић, Ана Вујовић, Ненад Гајић, Владимир Милановић, Зоран Насковски, Бојан Радојчић, Ивана Смиљанић] : [Културни центар Србије „Иво Андрић” у Пекингу, Народна Република Кина 4–30. новембар 2023. године] / [кустоскиња: Маја Ћирић] ; [превод на кинески језик: Немања Јовановић]. - Београд : Удружење ликовних уметника Србије - УЛУС, 2023 (Београд : Standard 2). - [4] стр. : илустр. - 49 cm

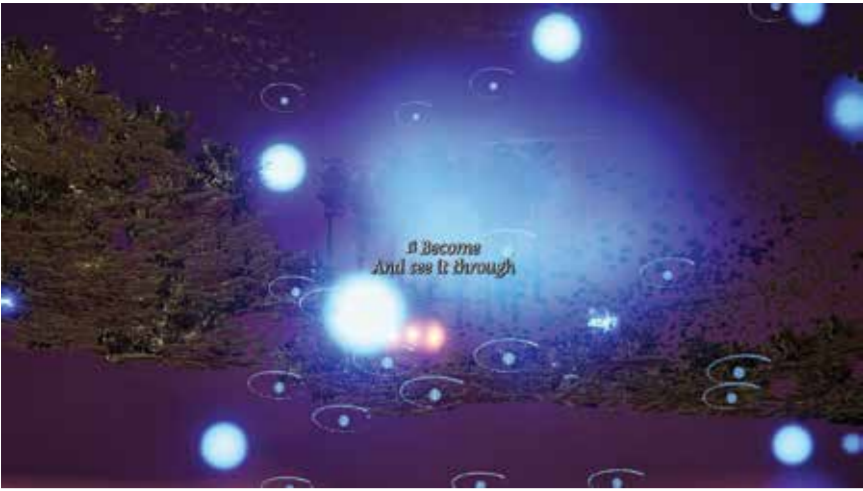
Тираж 400. - Упоредо срп. текст и кин. превод. - Биографски подаци о уметницима.

ISBN 978-86-6307-148-3

а) Ликовна уметност -- Србија -- 21в -- Изложбени каталози

COBISS-SR-ID 126907401

⁴ Dr. Lynn Margulis, *Symbiosis as a Source of Evolutionary Innovation*, 1991.

Сања Анђелковић, **Погледај у! Ја нисам крошња – ја сам гласник**, видео заснован на спекулативним хорским партитурама/перформансу/аудио-запису, 20', 2022.

Сања Анђелковић (1991) је аудио-визуелна и текстуална истражитељка-уметница која живи и ради у Новом Саду, у Србији. Њене истраге обично укључују и моменат непријатности јер она не истражује убиства сама по себи, већ тренутни светски поредак повезује са алегоријским/аналогиским светским поретком и његовим потискивањима/маргинализацијама. Занимају је паралеле и истражује како се идеја „дома“ мења у историјском, географском, друштвеном и еколошком контексту. Референце црпе из различитих актуелних феномена и ради са архивама различитих државних институција, стварајући вишеслојна дела. Мастерирала је уметност нових медија на Академији ликовних уметности у Новом Саду и од ове године наставља докторске студије на Универзитету примењених уметности у Бечу, у Аустрији. Њена професионална уметничка постигнућа укључују уметничке резиденције као што су British Council/ BIOS/ATÖLYE (Велика Британија, Грчка и Турска, 2019), Risk Change (Будимпешта, Мађарска, 2019), K.A.I.R (Кошице, Словачка, 2020); сарадњу са Filmuni Konrad Wolf Babelsberg (Потсдам, Немачка, 2021–2022) и Ars Electronica (Линц, Аустрија, 2021), као и награде: Фонда принца Клауса (Амстердам, Холандија, 2021), 59. Октобарског салона (Београдски бијенале, Србија, 2022), Секундарне архиве (Фондација Катажина Козира, Пољска, 2022), „Димитрије Башичевић Мангелос“ (Београд, Србија, 2023). Тренутно сарађује са антрополошкињом Hsiu-ju Stacy на спекулативном CGI играном филму.

https://sanjandjelkovic.com/

Владимир Бјеличић, **Nature unveiled or Stories about plants and workers**, видео, 17'35", 2020.

Владимир Бјеличић је завршио студије историје уметности на Филозофском факултету у Београду и активан је у области независне кустоске и уметничке праксе. Његова пракса се заснива на представљању телесности у дигиталној ери, превођењу кустоске праксе кроз перформанс и континуирано артикулацији идеја колективности и једнаке (поновне) расподеле заједничких добара у вези са комуникацијом између различитих врста (човек и машина / човек и биљка). Један је од оснивача посткустоске формације Вокално кустоски синдром и дрег колектива Ефемерне конфесије.

https://cargocollective.com/vladimirbjelicic/

Ана Вујовић, **Мета–Канон**, 3Д објекат, дрво, акрил, епокси смола, 60 x 40 x 15 цм, 2021.

Ана Вујовић је визуелна уметница чији се рад креће кроз низ медија, укључујући скулптуру, инсталацију, видео, као и дигиталну и интернет уметност. Дипломирала је сликарство на Факултету ликовних уметности Универзитета у Београду. Учествовала је у уметничким резиденцијалним програмима у Хрватској, Немачкој, Италији и Белгији. Рад Ане Вујовић истражује постаналогно друштво и његове интеракције са дигиталним светом. Комбинујући мултимедијално и дигитално, истражује постаналогно искуство у интеракцији са друштвом и његов однос са коренима традиционалног наслеђа. Као одраз различитих утицаја, Анин рад тражи критички приступ историји, канонима, ауторству.

https://www.anavujovic.net/

Ненад Гајић, **Forever Alone**, скулптура, силикон, алпска длака, пластика, метал, DC мотор, електроника, камен, 32 x 23 x 10 цм, 2019.

Ненад Гајић (1982) је дипломирао на Факултету примењених уметности у Београду, на одсеку за графички дизајн, 2006. године. Од 2013. године излаже скулптуре. На Пролећној изложби УЛУС-а те године је изложио покретну скулптуру „Пробућен“, инспирисану стоп-моушн анимацијом и добија награду за проширене медије; потом 2015. излаже хиперреалистичну минијатуру „Велики Човек“ на групној изложби Фондације „Ниш Арт“, а 2017. године на Изложби вајара Србије излаже монументалну скулптуру „Посустали цин“. Од Пролећне изложбе УЛУС-а 2018. започиње циклус хиперреалистичних скулптура. На тој изложби приказао је покретну скулптуру „Дуги Сан“, да би крајем 2019. године изложио и нову покретну скулптуру „Заувек сам“ на групној изложби *Ишоди Нове технологије* у Галерији савремене уметности у Панчеву. У септембру 2020. скулптуре излаже на Изложби вајара Србије у Павиљону „Џвијета Зузорић“, на изложби „Други свет“ у простору Биоскопа Балкан и на Јесењој изложби УЛУС-а. Током 2021. учествовао је на Пролећној изложби УЛУС-а и на 58. Октобарском салону у Београду, и реализовао је самосталну изложбу у Панчеву, у Галерији Милорада Бате Михаиловића, под називом *Lucky to be Alive*, као и истоимену изложбу у Крушевцу, у Галерији савремене уметности. Године 2022. учествује у интернационалној резиденцији и на симпозијуму у Истамбулу, у Турској и тамо излаже три нова рада на изложби *Don't bite me*.

https://nenadgajic.com/

Лана Васиљевић (1973) је дипломирала и магистрирала на Факултету ликовних уметности у Београду (вајарски одсек). Скулптуре и објекте излаже од 1997, а од 2002. се активно бави и графичким дизајном. Била је стипендиста програма KulturKontakt Austria и ArtsLink Residency, ISCP, Њујорк. Излагала је на петнаест самосталних и преко 50 групних изложби (Београд, Њујорк, Париз, Беч, Хаг, Варшава). Избор самосталних изложби: Синхронизитет / Многоугао 2, Музеј у Смедереву (2023); Многоугао, Галерија „Новембар“, Београд (2022); Прећутни договор, Уметничка галерија „Надежда Петровић“, Чачак (2021); Неми говор, Салон Музеја савремене уметности, Београд (2019); Проблеми са простором и временом, Галерија „Звоно“, Београд (2013); Лтд., Културни центар Београда (2008); Diversion 2 a Route Round a Closed Road, Arnaud Lefebvre Gallery, Париз (1999). Добитница је више награда међу којима су награде за скулптуру Октобарског салона 1997, признања „Грифон“ за визуелни идентитет 2006. и 2010; Награда 10. Бијенала акварела Савремене галерије у Зрењанину, 2013. и УЛУС-ова Годишња награда за скулптуру, 2020. Радила је као креативна директорка за DDB Worldwide Communications Group и била је професорка моделовања/вајања у Школи за дизајн у Београду. Њени радови су део збирке Музеја савремене уметности у Београду, Музеја града Београда, Теленорове збирке, Уметничке галерије „Надежда Петровић“, Музеја у Смедереву и других јавних и приватних колекција. Живи и ради у Београду.

https://www.lanavasiljevic.com/

Владимир Милановић, **TIME WARRIOR**, дигитални принт, папир Hahnemühle, 250 x 60 цм, 2014.

Владимир Милановић (1979) је 2003. године дипломирао, а 2008. године и магистрирао на Графичком одсеку Факултета ликовних уметности у Београду. На Интердисциплинарним магистарским студијама Универзитета уметности у Београду 2009. године стекао је звање магистра уметности у области дигиталне уметности. Одбранио је докторски уметнички пројекат на Факултету ликовних уметности у Београду 2014. године. Редован је члан Удружења ликовних уметника Србије од 2004. године. Изабран је 2011. године за асистента, а 2022. године за ванредног професора на Графичком одсеку Факултета ликовних уметности у Београду. Аутор је 18 самосталних изложби

Зоран Насковски, **Рад није битан...**, фотографија, инсталација, димензије променљиве, 2023.

Зоран Насковски је концептуални и медијски уметник. Његов рад и истраживања обухватају праксе авангардне и савремене уметности, критику манипулација сликама и информацијама, политичко и економско насиље, институционалну критику. Ради у области визуелних уметности, у широком распону медија који укључују сликарство, видео, филм, инсталацију, перформанс, фотографију, звук, као и интернет пројекте. Радови Насковског излагани су на домаћој уметничкој сцени и на међународним изложбама у музејима и институцијама као што су музеј Whitney у Њујорку, музеј Andy Warhol у Питсбургу, Berkeley Art Museum and Pacific Film Archive у Берклију, Wexner Center у Охају, музеј Tate у Лондону, Center Georges Pompidou у Паризу, Neuer Berliner Kunstverein (n.b.k) у Берлину, музеј Fridericianum у Каселу, Kunsthalле у Бечу, музеј Ludwig у Будимпешти итд. Учествовао је 2007. године на централној изложби 52. Бијенала у Венецији *Think with the Senses – Feel with the Mind. Art in the Present Tense*. Добитник је награда: Меморијала „Надежда Петровић“ у Чачку (1996), Центра за савремену уметност у Београду (1997), 44. Октобарског салона (2003), 47. Октобарског салона (2006), Политикине награде за најбољу изложбу у 2020. години, као и прве награде на Пролећној изложби УЛУС-а *Уметност и друштво* (2022).

Бојан Радојчић, **The Boy Who Burned with Desire**, цртеж угљем на страницама књига, 220 x 450 цм, 2012.

Бојан Радојчић (1981) је уметничко школовање започео са једанаест година у Дому омладине у Шапцу. Уметничку школу у Шапцу (Одсек за рестаурацију) завршио је 2000. године. Дипломирао је сликарство на Академији лепих уметности у Београду 2004. године. Излагао је на бројним групним и самосталним изложбама у земљи и иностранству. Од 2011. године сарађује са данском Галеријом Пи у Копенхагену. Добитник је неколико награда, а био је и финалиста за награду „Мангелос“, као и за главну награду „Владимир Великовић“. Радови му се налазе у бројним приватним колекцијама у Аустрији, Данској, Италији, Норвешкој и Исланду, као и у бројним музејима и галеријама у Србији. Године 2018. године био је стипендиста фондације Сари у Финској. Члан је УЛУС-а од 2009. године. Тренутно живи и ради у Београду.

http://bojanson.blogspot.com/

Ивана Смиљанић, **ANTHURIUM ANDRAEANUM**, видео, 4К, 1'53", 2020.

Ивана Смиљанић је визуелна уметница и перформерка рођена у Београду. Завршила је основне и магистарске студије на Факултету ликовних уметности у Београду, као и видео и видео/перформанс класе на Летњој академији ликовних уметности у Салцбургу. У свом раду, користећи различите медије, бави се преиспитивањем позиције сопственог тела у различитим друштвеним контекстима. Као добитница Награде „Димитрије Башичевић Мангелос“ (мрежа YVAA), 2009. године боравила је у Њујорку, при ISCP, а 2011. је представљала Србију на избору за Henkel Art Award. Добитница је и Награде Коларчеве задужбине за најбољу изложбу у сезони 2020/2021. године. Њени радови су део Колекције Теленор и Колекције Октобарског салона Културног центра Београда.

http://www.ivanasmiljanic.com/

Др Маја Тирић (1977) је вишеструко награђивана независна кустоскиња и уметничка критичарка (Награда „Лазар Трифуновић“ за уметничку критику, 2007; „ArtsLink Independent Projects Award, 2008; „ISCP Curator Award“, 2011; „Dedalus Foundation Curatorial Research Award“, 2013; „Visual Artists Ireland Visiting Curator Award“, 2019) са искуством и доприносом у вођењу међународних пројеката. Између осталог, Тирић је била кустоскиња 20. Бијенала уметности у Панчеву, Србија (2022), Бијенала младих уметника „Mediterranea 18“ у Тирани, Албанија (2017), комесарка (2013) и кустоскиња (2007) Павиљона Републике Србије на Бијеналу визуелних уметности у Венецији, Италија. Њени јавни ангажмани били су, између осталог, у MAC VAL (2017), Centre Pompidou у Паризу (2018) и MNAC у Букурешту (2018). Досад је писала, између осталог, за *Third Text*, *Arts of the Working Class*, *Obieg*, *Artforum* и *Art Margines Online*, а објавила је и велики број теоријских текстова из области кустоских пракси, есеја за појединачне изложбе, те монографију *Hesselholdt & Mejlvang: The Aryan Zebra*, Revolver Publishing, 2016. Гостовала је као је предавач у области кустоских пракси (Kibbutzim College, Тел Авив, Израел; Hangzhou Academy of Fine Arts, Кина; Архитектонски факултет и Факултет ликовних уметности, Београд, Србија итд.) Докторирала је на Универзитету уметности у Београду са тезом „Институционална критика и кустоске праксе“ (2013). Из области кустоских пракси школовала се у Њујорку и Јужној Кореји. Активна је чланица УЛУПУДС-а, AICA (Удружење ликовних критичара), ICI-a (Independent Curators International), IKT-a (International Association of Curators of Contemporary Art).

https://www.majacic.com/

《长青》

塞尔维亚艺术家联合会当代艺术展览

2023年11月4日—11月30日

北京塞尔维亚文化中心

本项目由塞尔维亚共和国文化部实施并提供支持

塞尔维亚共和国文化部

Културни центар Србије
„Иво Андрић“ у Пекингу
北京塞尔维亚文化中心

Ујуг

“长青”

艺术家：萨尼亚·安吉尔廓维奇、弗拉迪米尔·比耶利赤奇、拉娜·瓦斯烈维奇、安娜·吴幽维奇、内纳德·嘎伊奇、弗拉迪米尔·米拉诺维奇、佐兰·纳斯廓维斯奇、博杨·莱塔奇奇、伊瓦娜·丝米利亚尼奇。

策展人：玛雅·奇利奇

项目管理，塞尔维亚艺术家联合会管理委员会：米粒噉·鲁日契奇和弗拉丹·耶烈米奇

“长青”是综合性的展览，其目的是为中国，地球上人口最多国家之一的观众介绍巴尔干半岛最大艺术家联合会，即塞尔维亚艺术家联合会（以下简称：联合会）成员的活动。本次展览具有强烈的代表性，原因之一是联合会的规模，比此更重要的是联合会的力量和承受能力，这也是确保联合会持久存在的两个重要原因。联合会的特征和完整性是在不同时代艺术界的强大帮助下，通过不断的改进艺术活动和艺术家生存的争夺所形成的。这在2019年联合会管理有改变时，更脱颖而出。¹

联合会是个特殊机构，在其中可感受不同强度的历史和当代社会团结精神，该精神是通过“分类、逻辑操作及当前社会给予人的主流比喻”²传达。“长青”含有永久长青不衰的意思，是此类比喻之一。这次展览旨在表达，无论时代所带来何种变化，联合会始终成功地适应新环境并缓解世界、包括塞尔维亚艺术界所具有的混乱倾向。在塞尔维亚艺术家协会的定义中(DNA中)，强调了惯例、接受与拒绝、回忆与遗忘、艺术现象和倾向的历史，以及它们与社会环境、观点和假设的集体矩阵之间的相关性。联合会长久以来，一直回顾和展望艺术相关的问题，例如如何改善艺术创造条件、如何了解并注释艺术和世事、美术和视觉艺术差异等。

另一方面，塞尔维亚艺术家联合会新的管理层致力于包容与团结，为与历史无关的事件和现象留下了空间，并允许它们以推测的方式无限地展现当代性。联合会的长期理想不仅具有启发性而且具备足够能力来通过与艺术家接触，不断地扩大艺术活动和新趋势有关的信息范围。虽然包含个人与社会之间的动态关系、不可避免的重新审视、不断变化的经济决策以及斗争等因素，但这些因素正是展览具有更多动力及合理性的来源。

参与“长青”展览的艺术家都需要满足三个条件。一，本人是联合会不同部门的代表；二，本人是联合会奖得奖者，这也是资格条件；同时，这次展览，秉承联合会成立时的初衷，欢迎女性艺术家平等参与。艺术作品一起构建可再生整体，每一个作品中都表现新联合会所含有的不同形式概念，例如：个人表达以视觉艺术讲故事的方法、作为微观和宏观社会性的一种生产类型的政治、塑造现象的技艺、开辟创新途径的实验。互相渗透着在展览空间的艺术作品可分为三组：

第一组由具象艺术作品构建。联合会图像印刷部代表**弗拉迪米尔·米拉诺维奇**展出的《时空战士》是通过拨用和结合不同战场战役景色，来创造一片数字化拼贴图。米拉诺维奇的新创的战场，好像也是最后一战，其表现特点是不同时代风格的结合所带来的出色戏剧性感受。由于米拉诺维奇的创造技巧，结合的历史战役重新引起民众的关注。**内纳德·嘎伊奇**超级写实主义雕像创造的特点是技艺精湛的细节处理。《永远孤独》是人类祖先Homo floresiensis（佛罗勒斯人）雕塑，大小比例1:3，蜷伏在地上，手里焦急拿着作为工具或武器的石头，脸色阴沉，沉沉入睡，无声地呼吸。在表面上，**博杨·莱塔奇奇**的《欲望中燃烧的男孩》是由历史性的亲密主义、诗意现实主义和风景画而结合而成。可是，他是通过具备强烈的精神气氛势力绘画，将亲密的时刻放在不受保护的场合。采用黑白单色调的**莱塔奇奇**谨慎地指出孩童与自然之间的关系，并且引我们思考孩子是否会在欲望中燃烧殆尽还是会有成熟、长大的机会。亲密现象在未来大自然里蒙着神秘的面纱。

第二组作品主题为不同环境之间的关系。**佐兰·纳斯廓维斯奇**“War Frames”装置展出于2007年威尼斯艺术双年展的主展中，他的“死亡在达拉斯”视频作品曾在许多世界博物馆展出。在此展览中，他展出的是巴黎欧赛博物馆场景的照片。表面看来，《工作不重要》照片焦点似乎是法国画家古斯塔夫·库尔贝的伟大的著作《画家工作室》(1855年)，库尔贝用这幅画指出艺术家在社会和世界中的角色问题。纳斯廓维斯奇的作品出发点为库尔贝画框结束处，他或多或少地将感兴趣的观众加入框架内进行扩大。在此观众作为公共记忆的非官方的保护者。通过“工作不重要”一句话的重复，纳斯廓维斯奇创造了这样一种信念：一件艺术作品的绝对存在，在其创作和接受的条件之外是不可能的。

¹ “新联合会”指的是联合会中的思想与管理变化和世代交替。在此过程中，尤其突出有：瓦噉达·莱姆克奇、达尼路普尔尼亚特、玛丽亚·卡吴丝拉利奇、弗拉丹·耶烈米奇、米粒噉·鲁日契奇、米勒娜·普特尼克、克里斯蒂纳·里斯蒂奇、米粒噉·拉普塞维奇、沃伊斯拉夫·克拉察儿等。

² Mary Douglas, :《How Institutions Think》1986年(德译版本，2001年译者：耶莱娜·丝塔克奇)

与纳斯廓维斯奇所指出的艺术作品与环境之间的关系一样，**萨尼亚·安吉尔廓维奇**通过视频作品消除艺术类型差距。在本作品另有一表演，她结合视频与合唱表演。安吉尔廓维奇是在推理性的幻想界内采用跨艺术方法来创造。在这次展出的《我不是树梢——我是使者》作品中将东正教合唱团和生物界移到同一个场合，这样实现了传统与自然的结合。**弗拉迪米尔·比耶利赤奇**也是走离开人类中心主义道路的，他是2020年春展览联合会奖获得者。这里展出《大自然揭开面纱或植物和劳动者的故事》行为艺术讲座记录——阐明在无所事事和后劳动(postwork)气候条件之下，自然界和劳工权利之间形成的关系。安吉尔廓维奇和比耶利赤奇两位艺术家在创造过程中都采用艺术本能与理性研究的结合。

联合会雕塑部门的获奖艺术家，**拉娜·瓦斯烈维奇**在作品中表现“多”现象。她采用白色调化解(消色提亮)的方法，将个人历史与小物体联系在一起，并重新诠释。**安娜·吴幽维奇**研究民间艺术表达以及民族文化遗产的概念，通过这些研究将它们接近当代艺术表达形式。**伊瓦娜·丝米利亚尼奇**，获奖的著名艺术家，女性主义内外动态的触媒者，对现有破坏性的行为模式有足够的抵抗力并也有能力重新评估这些模式。无论是暴力行为、家务或是这次的展示作品《Anthurium Andreanum》的病患主题，她始终充满个性，致力于妇女的斗争，创建一场更可见的领域。这次，伊瓦娜·娜丝米利亚尼奇直接指向无序状态并冷漠地面对它。她使用象征死亡的切花装饰方式，暂时构建正规化概念的活力场景。

塞尔维亚艺术家联合会的“长青”展览确实采用了一种Holobiont(全功能体³)的概念，它被定义为宿主与生存在其内或周围的生物共生体不同的组合。大多作品还是以人为中心(米拉诺维奇、嘎伊奇、莱塔奇奇)，重新考虑人短暂性、环境、遗传的模式。本次展览也有人类中心主义以外的作品(萨尼亚·安吉尔廓维奇，弗拉迪米尔·比耶利赤奇，安娜·吴幽维奇)，其中也有以再生为目的的开放趋势。可以说每一位艺术家是一种生物，为进化创新来源的共生做出贡献，借此也帮助联合会以艺术来导向政治社会环境的长久发展，此环境与联合会同样重要。

玛雅·奇利奇

塞尔维亚艺术家联合会

创立：本联合会于1919年成立，目的为提高艺术家在塞尔维亚、克罗地亚和斯洛文尼亚王国(后称南斯拉夫王国)国家的社会地位，认同艺术是塑造舆论的无法替代的资源。联合会成立以来，主要活动是推动当今艺术实践，即组织国内和国际展览。

Цвијета Зузорић艺术馆

成员：本联合会有2800位成员，分为四个群组：绘画、雕塑、图形印刷和其他艺术媒体。每一组都有自己的理事会和权限。

艺术工作者：550人(艺术工作者拥有一种法律身份，他们的健康保险费和退休供款是由塞尔维亚共和国缴纳)

联合会展览场所：

- Цвијета Зузорић艺术馆**——位于贝尔格莱德历史城区，卡莱梅格丹公园，是塞尔维亚最早专为艺术活动修建的展馆，Цвијета Зузорић拥有100多年历史的展览活动传统，在国内和当地享有盛誉。
- 塞尔维亚艺术家联合会画廊的地点在过去有所更改，从1989年起，搬到位于贝尔格莱德市中心的步行街，地址为Кнез Михаилова 37号。这里曾举办了許多联合展览和个人作品展，展出当代视觉艺术作品。塞尔维亚艺术家联合会委员会根据年度公开竞赛结果制订当年展览计划。国内和当地最优秀的艺术家，有机会在这一场著名的画廊展出作品。
- 南斯拉夫艺术家联合会画廊成立于90年代初，位于Теразије大街26号的АНКЕР大厦2楼，即南斯拉夫艺术家联合会所在地。本联合会成立于1946年。塞尔维亚艺术家联合会的三个画廊都位于塞尔维亚首都贝尔格莱德老城区中心。

宗旨和使命：支持并推动美术和视觉艺术

传统活动：从建立至今，艺术画廊组织并展出两个大型联合展览。一，春季展览，展出南斯拉夫艺术家作品；二，秋季展览，展出贝尔格莱德艺术家艺术作品。随着时代发展，这些展览在概念上有所变化。但一直是贝尔格莱德文化界最重要的展示活动，也是本地历史最悠久的展出活动。

出资方：由贝尔格莱德城市、塞尔维亚共和国文化部和其他基金出资。主要出资方式为项目投资、捐款和会员费。

目的：提高视觉艺术家的社会地位及提高艺术生产的质量和曝光度

合作方：与当地和国际伙伴、各个组织结构的合作。

管理：由塞尔维亚艺术家联合会法规规定。

结构：管理委员会、监事会、艺术委员会、荣誉法院和法规委员会。

原则和价值观：团结、性别平等和阶级平等，优秀艺术生产支持。根据一百年前制订的塞尔维亚艺术家联合会管理的规则手册，联合会目的是在艺术家当中启发阶级意识和兄弟团结精神，保障艺术家的精神和物质权益及在全国范围内推广艺术活动。现如今，在努力提高艺术和艺术家地位的奋斗下，上述原则还是主要动力。

出版信息

展览：《长青》

北京塞尔维亚文化中心，北京，中华人民共和国
2023年11月4日—11月30日

艺术家：萨尼亚·安吉尔廓维奇、弗拉迪米尔·比耶利赤奇、拉娜·瓦斯烈维奇、安娜·吴幽维奇、内纳德·嘎伊奇、弗拉迪米尔·米拉诺维奇、佐兰·纳斯廓维斯奇、博杨·莱塔奇奇、伊瓦娜·丝米利亚尼奇

策展人：玛雅·奇利奇

项目发起和协调：米粒噉·鲁日契奇和弗拉丹·耶烈米奇

出版发行：塞尔维亚艺术家联合会

出版人：沃伊斯拉夫·克拉察儿

塞尔维亚艺术家联合会管理委员会：沃伊斯拉夫·克拉察儿、米勒娜·普特尼克、米粒噉·鲁日契奇、弗拉丹·耶烈米奇、穆德拉格·若甘、约万·约维奇、瓦噉达·莱姆克奇、玛丽亚·卡吴丝拉利奇

塞尔维亚艺术家联合会艺术委员会：玛雅·西米奇(会长)、丹尼路·普尔尼亚特、达妮埃拉·福戈斯、伊瓦娜·米列夫、伊西多拉·菲杰维奇、玛丽亚·莎维娅、斯洛博丹·达内·斯托亚诺维奇、达尼尔·格利德

塞语校对：维奥莱塔·斯托伊梅诺维奇

译者：内马尼亚·约瓦诺维奇

设计，印前：шкарт

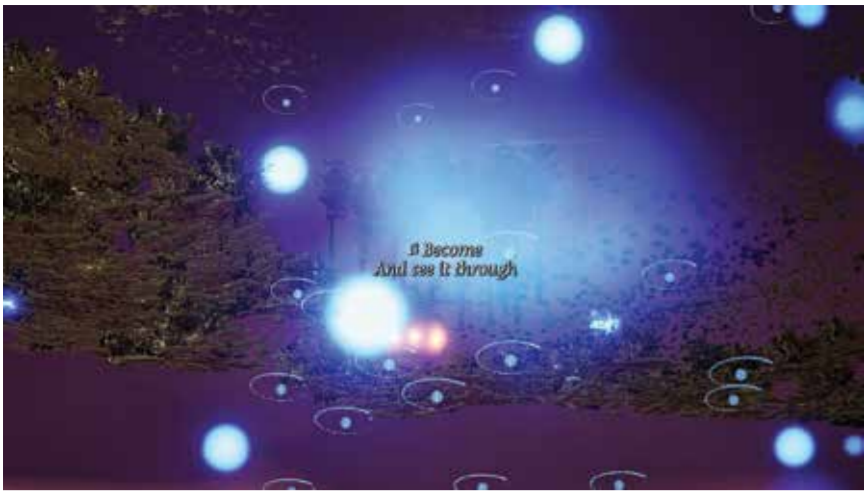
印刷：Standard 2，贝尔格莱德，2023年

印数：250册

支持：塞尔维亚共和国文化部

ISBN: ISBN 978-86-6307-148-3

³ Lynn Margulis博士：《Symbiosis as a Source of Evolutionary Innovation》，1991年

萨尼亚·安吉尔廓维奇，你看！我不是树梢——我是使者，推测性的合唱表演视频，音频， 20’，2022年

Sanja Andjelkovic（1991年出生）是音像艺术家和文本研究者，居住于诺维萨德，塞尔维亚。她的艺术研究关注的是“家庭”概念在不同历史、地区、社会和生态背景之间的变化。她的灵感来自各种当代现象，以不同国家机构档案作为参考，创造多层次及富有意义的艺术作品。曾获得诺维萨德美术学院硕士学位，并于今年在维也纳应用艺术学院开启博士生生涯。她参与过各种艺术驻留并获得不同奖项，例如：英国文化教育协会/BIOS/ ATÖLYE 艺术驻留（英国、希腊、土耳其，2019年）、Risk Change驻留（布达佩斯、匈牙利，2019年）、K.A.I.R艺术家进驻（科希策，斯洛伐克，2020年）；与Filmuni Konrad Wolf Babelsberg（波茨坦，德国，2021-2022年）和Ars Electrica（林茨，奥地利，2021年）合作；克劳斯亲王奖（阿姆斯特丹，荷兰，2021年）、十月沙龙（October Salon ——贝尔格莱德双年展，塞尔维亚，2022年）、二级档案奖（卡塔兹娜·科兹拉资金，波兰，2022年）、“Dimitrije Basiccevic Mangelos”奖获得者（贝尔格莱德，塞尔维亚，2023年）。目前在与人类学家Hsiu-ju Stacy Lo 合作制作一部《推测性的计算机生成图像（CGI）》故事片。

<https://sanjandjelkovic.com/>

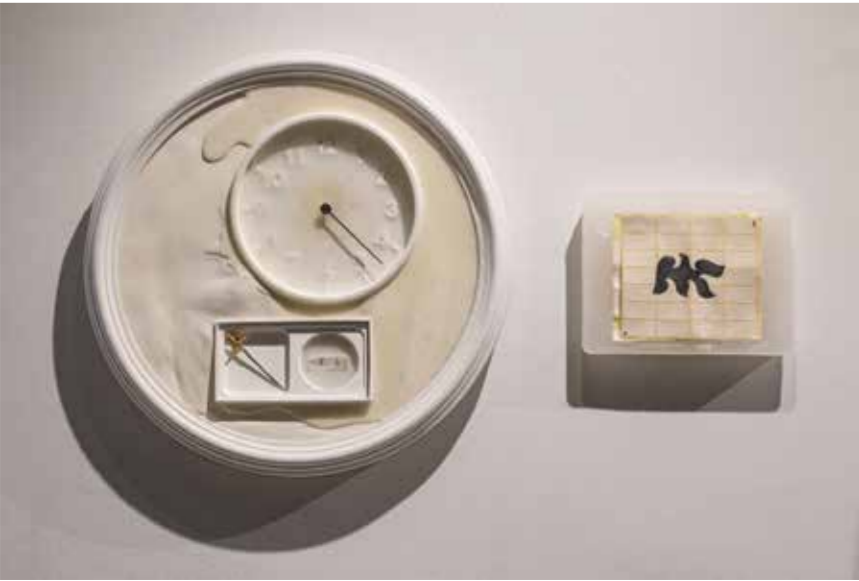

弗拉迪米尔·比耶利赤奇，大自然揭开面纱或植物和劳动者的故事，视频，17’35’，2020年

Vladimir Bjelicic毕业于贝尔格莱德哲学大学艺术历史学系，曾积极参与独立策展和多种艺术活动。他所关注的是数字化时代的人类现象、以行为艺术活动诠释策展实践，以及在不同物种（人与机器/人与植物）之间交流中，对集体观念和共同物品平等（再）分配持续表达。他是“声音策展综合症”后策展队和“短暂之表白”变装集团创始人之一。

<https://cargocollective.com/vladimirbjelicic/>

拉娜·瓦斯烈维奇，多边形，装置，组合技术，（石膏、有机玻璃、蜡、木材、纸、塑料、陶），85 x 85 x 50厘米

安娜·吴幽维奇，Meta-正典，3D物体，木材、丙烯酸、环氧树脂，60 x 40 x 15 厘米，2021年

Ana Vujovic，视觉艺术家，采用的艺术表达方式包括雕塑、装置、视频、数字化与网络艺术。毕业于贝尔格莱德美术学院绘画专业。在克罗地亚、德国、意大利和比利时都参与过不同的艺术驻留项目。Ana Vujovic研究对象为模拟社会以及其与数字化界的交互和互动。通过多媒体和数字化研究社会中的后模拟体会以及其与传统遗传来源的关系。作为不同影响的反映，Ana在作品中指出要再次评价历史、陈规和著作者身份。

<https://www.anavujovic.net/>

内纳德·嘎伊奇，永远孤独，雕像、硅塑料、阿尔卑斯山毛纤维、塑料、金属、直流电机、电子元件、石头，32 x 23 x 10厘米，2019年

Nenad Gajic（1982年出生），2006年毕业于贝尔格莱德应用艺术学院图形设计专业。2013年开始展出雕塑作品。当年，在ULUS春天展览展出《觉醒了》可动雕塑品，受到逐帧动画启示，获得扩大媒体奖。2015年在尼什艺术资金组展展出《大人物》超级写实主义小型雕塑，2017年则在塞尔维亚雕塑艺术家展览展出伟大雕塑《退步巨人》。自2018年ULUS春天，开创超级写实主义雕塑系列作品。当次展出“漫长梦想”可动雕塑，2019年底在“Ishodi 新技艺”组展展出《永 孤独》可动雕塑。2020年9月参与在Cvijeta Zuzoric“塞尔维亚雕塑艺术家展览”、巴尔干电影院里的《别世界》，ULUS的秋天展览等。2021年参与ULUS春天展览、58届贝尔格莱德十月沙龙，并且在潘切沃市，Bata Mihajlovic艺术馆开办个人展览“Lucky to be alive”，同样的展览也在克拉古耶瓦茨当代艺术馆展出。2022年在土耳其，伊斯坦布尔，参加国际艺术驻留座谈会，并在“Don't bite me”展览中展出三个新作品。

网站：[nenadgajic.com](http://www.nenadgajic.com)

Lana Vasiljevic（1973年出生）毕业于贝尔格莱德美术学院，雕塑专业。1997年以来展出多种雕塑作品，2002年开始着手于图形设计。KulturKontakt Austria、ArtsLink Residency、ISCP（纽约）奖获奖者。她组织举办了15场个人展览，并在50多个联合展览中展出作品（贝尔格莱德、纽约、巴黎、维也纳、海牙、华莎）。个人展览精选如下：《同步性/多角形2》，斯梅代雷沃博物馆（2023年）、《多角形》，Novembar美术馆，贝尔格莱德（2022年）、《默契》娜代日达·彼得罗维奇画廊，扎扎克（2021年）、《哑语》，当代艺术馆，贝尔格莱德（2023年）、《时空问题》，Zvono艺术馆，贝尔格莱德（2013年）、《LTD》贝尔格莱德文化中心（2008年）和 Diversion 2 a Route Round a Closed Road，Arnaud Lefebvre 艺术馆，巴黎（1999年）。她是多个奖项的获得者，其中有：1997年“十月沙龙雕塑奖”、2006年和2010年的“GRIFON视觉身份奖”、2013年“第十次水彩画双展奖”，兹雷尼亚宁当代艺术官、2020年的“雕塑年度奖”，ULUS。现居住于贝尔格莱德，任DDB Worldwide Communications Group创作主任，出任贝尔格莱德设计学院雕塑课教授。她的作品被贝尔格莱德当代艺术馆、贝尔格莱德博物馆、Telenor藏品、娜代日达·彼得罗维奇艺术馆、斯梅代雷沃博物馆等展馆收藏。

<https://www.lanavasiljevic.com/>

弗拉迪米尔·米拉诺维奇，时空战士，数字印刷、哈内姆勒纸，250 x 60厘米，2014年

Vladimir Milanovic（1979年出生），2003年毕业于贝尔格莱德美术学院图像印刷部，2008年获得硕士学位。2009年于贝尔格莱德艺术大学深造，进行跨学科研究，专注于数字化艺术方向，并获得艺术硕士学位。2014年于贝尔格莱德美术学院取得博士学位。自2004年以来，一直是塞尔维亚美术家联合会正式成员。2011年在贝尔格莱德美术院，图像印刷专业任助理教授，2022年任副教授。他曾举办18次个展，包括国外（比利时、法国、波黑）等多个国家。参与过各个地方100多个联合展览，包括一些图像印刷领

域最大双年展、三年展等。其作品屡次获奖（2021年金针，ULUS、2020年第四届国际图像双年展殊荣，扎扎克、2017年国际图像双年展殊荣，罗兹，波兰、2016年第7届国际图像三年展，赞助奖，索菲亚，保加利亚、2015年第10届国际图像三年展殊荣，列日，比利时、2014年大印章奖、图像印刷团队展馆，贝尔格莱德）。

佐兰·纳斯廓维奇，工作不重要，照片，装置，尺寸不一，2023年

Zoran Naskovski 是概念艺术家和媒体艺术家。他从事的研究范围包括当代前沿艺术实践，对图片和信息操纵的批评、政治和经济暴力、体质批判。他使用各种各样的媒介创建作品，其中有绘画、摄影、装置、行为艺术、照相以及网络项目。Naskovski曾在当地艺术现场以及各国博物馆和机构展出作品，其中有：纽约惠特尼美国艺术博物馆、匹兹堡安迪·沃荷博物馆、伯克利美术馆暨太平洋电影档案馆、奥哈约韦克斯纳视觉艺术中心、伦敦泰特美术馆、巴黎蓬皮杜中心、柏林的新柏林艺术协会(n.b.k.)、卡尔斯的弗里德里希美术馆、维也纳博物馆、布达佩斯的卢浮宫博物馆等。2007年第52届威尼斯双年展，参与了“Think with the Senses – Feel with the Mind. Art in the Present Tense”展览。他赢得了不同奖项，包括1996年扎扎克，娜代日达·彼得罗维奇纪念奖、1997年贝尔格莱德当代艺术中心，年度展览奖、2003年第44届十月沙龙奖、2006年第47届十月沙龙、202年最优秀展览“政治”报纸奖、2022年ULUS春季“艺术与社会”展览一等奖。

博杨·莱塔奇奇，渴望中燃烧的男孩，220 x 450厘米，书页上的炭笔画，2012年

Bojan Radojic（1981出生）11岁时在沙巴兹青年文化中心开始接受艺术教育。2000年毕业于沙巴兹艺术中学艺术品修复专业。2004年毕业于贝尔格莱德当代美术学院绘画专业。多次参与国内外联合展览并举办个展。2011年以来与哥本哈根PI画廊合作。他是几项获的获奖者，也是Mangelos奖和Vladimir Velickovic奖入围者。他的作品被奥地利、丹麦、意大利挪威、冰岛不同私藏收藏，也被塞尔维亚不同博物馆和展馆收藏。2018年获得了苏兰Sari基金会奖。现居贝尔格莱德。

<http://bojanson.blogspot.com/>

伊瓦娜·丝米利亚尼奇，ANTHURIUM ANDRAEANUM，视频，4K，1’ 53’ ’，2020年

Ivana Smiljanic，视觉和行为艺术家。本科和硕士毕业于贝尔格莱德美术学院，在萨尔茨堡美术学院夏季学院，学过视频与视频行为艺术专业。通过各种媒介，重新考 自己身体在不同社会背景下的身份。作为“Dimitrije Basiccevic Mangelos”奖获奖者，2009年访问纽约ISCP；2011年在 Henkel Art奖遴选代表塞尔维亚。她还获得了科拉克捐赠基金的2020/21赛季最佳展览奖。她的作品被 Telenor和贝尔格莱德文化中心十月沙龙收藏。

<http://www.ivanasmiljanic.com/>

Maja Ciric 博士（玛雅·奇利奇）（1977年出生），是多个奖项的获得者（2007年的Lazar Trifunovic艺术批评奖、2008年的“ArtsLink Independent Projects Award”、2011年的“ISCP Curator Award”、2013年的“Dedalus Foundation Curatorial Research Award”、2019年的“Visual Artists Ireland Visiting Curator Award”），独立策展人和艺术批评家。她具备领导国际项目的经验。除此之外，奇利奇（Ciric）女士2022年担任了在塞尔维亚举办的第20届“潘切沃双年艺术展”的策展人，2017年则担任了阿尔巴尼亚首都地拉那举办的青年艺术双年展“Mediterranea 18”的策展人。在意大利威尼斯双年展上，她先后在2003年担任塞尔维亚国家馆的专员，并在2017年担任策展人。此外，奇利奇还参与其他公告机构的工作，包括在2017年马恩河谷当代艺术博物馆（简称MAC VAL）工作、在2018年巴黎蓬皮杜中心工作、以及在2018年布加勒斯特国家当代艺术博物馆工作等。迄今为止，她已为“Third TexArts of the Working Class”、“Obieg”、“Art Forum”、“Art Marignes Onlin”等杂志上撰写了文章，还有大量部分相关策展实践领域、个人展览的论文，以及《Hesselholdt & Mejlvang：The Aryan Zebra》专著，Revolver Publishing，2016。她曾以策展实践领域的客座讲师的身份在以色列特拉维夫基布兹学院、中国杭州美术学院、塞尔维亚贝尔格莱德建筑学院和美术学院等学府进行讲学。2013年博士毕业于贝尔格莱德艺术大学，博士论文题目《机构批评和策展实践》。在纽约和韩国接受策展领域教育。ULUPUDS、AICA（美术批评家联合会）、ICI（Independent Curators International）、IKT（International Association of Curators of Contemporary Art）的积极成员。

www.majaciric.com